

ת"פ 48598/11/20 - מדינת ישראל נגד ג'האד מצרי, אחמד עתאמנה, מוחמד סידה

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 48598-11-20 מדינת ישראל נ' מצרי(עציר) ואח'

בפני כבוד השופט נאסר ג'האן

בעניין: המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשמים

1. ג'האד מצרי
2. אחמד עתאמנה
3. מוחמד סידה (עציר)

גזר דין

מבוא:

1. הנאשמים הודו בעובדות כתב האישום המתוקן, במסגרת הסדר טיעון שלא כלל הסכמה לעניין העונש, והורשעו על-פי הודאתם בעבירות נשק.

הנאשם 1 הורשע בביצוע עבירה של ניסיון להחזקת נשק, אביזר ותחמושת לפי סעיף 144(א) רישא וסיפא + 25 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") ועבירה של הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין.

הנאשם 2 הורשע בביצוע עבירה של החזקת נשק, אביזר ותחמושת לפי סעיף 144(א) רישא וסיפא + סעיף 29 לחוק העונשין.

הנאשם 3 הורשע בביצוע עבירה של נשיאת נשק, אביזר ותחמושת לפי סעיף 144(ב) רישא וסיפא + סעיף 29 לחוק העונשין.

2. עוד צירף הנאשם 3 תיק נוסף - ת"פ 39377-02-21 אשר הוגש לבית משפט לנוער בחדרה שעניינו החזקה/שימוש בסם לצריכה עצמית לפי סעיף 7(א) + 7(ג) סיפא לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973: 9 טבליות MDMA וכ-7.4 גר' + 05.54 גר' קנבוס מחולק ל-9 אריזות מפלסטיק.

לאור הודאת הנאשם 3 בביצוע העבירה ומאחר ובמועד ביצוע העבירה הוא היה קטין, נקבע כי הוא ביצע את העבירה מבלי להרשיעו.

3. על-פי עובדות כתב האישום המתוקן, בתאריך 28.10.2020 החזיקו הנאשמים 2-3 בצוותא חדא עמוד 1

אקדח מסוג FN, שסוגל לירות כדור שבכווחו להמית אדם (להלן: "הנשק"), וכן במחסנית שתואמת לאקדח ובתחמושת המתאימה לו (להלן: "המחסנית והתחמושת"), וזאת ללא רשות על-פי דין להחזקתם.

בשעה 12:00 או בסמוך לכך, נערך חיפוש בקונטיינר שבמתחם המגורים של משפחת הנאשם 1 (להלן: "המתחם"), ואביו עוכב לחקירה.

בשעה 13:00, עת שהה נאשם 1 מחוץ לכפר קרע, התקשר לנאשם 2 וביקש לברר היכן נמצא הנאשם 3. נאשם 2 עדכן את נאשם 1, כי נאשם 3 נמצא, ככל הנראה, במתחם. אז אמר הנאשם 1 לנאשם 2 כי נאשם 2 יצטייד בנשק, במחסנית ובתחמושת ובהמשך לכך, עדכן נאשם 2 את נאשם 1, כי הורה לנאשם 3 כאמור.

מיד לאחר מכן, התקשר הנאשם 2 לנאשם 3, על מנת לוודא כי נאשם 3 הצטייד באקדח, במחסנית ובתחמושת, ולאחר שנאשם 3 אישר זאת בפניו, הורה לו הנאשם 2 להישאר בקונטיינר ולהיות זהיר.

4. זמן קצר לאחר מכן, בשעה 13:36, הגיע הנאשם 1 למתחם על מנת להחזיק בנשק, במחסנית ובתחמושת. כמו כן, בסמוך לכך, הגיע הנאשם 2 למתחם. בשעה 15:15 או בסמוך לכך, הגיעו שוטרים למתחם, על מנת לבצע חיפוש במקום, משהבחין הנאשם 3 בשוטרים, ברח בריצה מהמתחם, כשהוא נושא על גופו את הנשק, המחסנית והתחמושת. אף נאשם 1 שהיה במתחם במטרה להחזיק בנשק, במחסנית ובתחמושת, ברח בריצה מהמקום. נאשם 2 נעצר במתחם בטרם הספיק לברוח. במהלך מנוסתו של נאשם 3, השליך בשטח הסמוך למתחם את הנשק, המחסנית והתחמושת, שנתפסו זמן קצר לאחר מכן על-ידי המשטרה.

5. על-פי האישום השני המיוחס לנאשם 1, בתאריך 30.09.2020 שוחרר הנאשם 1 לחלופת מעצר בהתאם להחלטת בית משפט השלום בעכו בש"ע 60308-09-20 (להלן: "ההחלטה"). במסגרת ההחלטה, נקבע שמיום 30.09.2020 ועד ליום 30.10.2020 ייצא הנאשם 1 במעצר בית מלא בקיסריה, למעט יציאה לעבודה ובלבד שהעבודה היא מחוץ לכפר קרע.

בתאריכים 23.10.2020, 26.10.2020 ו-28.10.2020 הגיע הנאשם 1 לביתו בכפר קרע בניגוד להחלטת בית המשפט ותוך שהוא מפר הוראה חוקית שהושתה עליו.

ראיות הצדדים לעונש:

6. ב"כ המאשימה הגיש טיעונו לעונש בכתב, והגיש פלט מאסרים קודמים וגיליון הרשעות קודמות של הנאשם 1 הכולל שלוש הרשעות קודמות: הרשעה משנת 2018 בבית משפט המחוזי באר-שבע, בעבירות רכוש ונשק שעניין קבלת נכסים שהושגו בפשע, סיוע לרכישה/החזקת נשק שלא כדין, סיוע לנשיאת/הובלת נשק שלא כדין, סיוע לסחר/עסקה למסירת החזקה בנשק לאחר ורכישה/החזקת נשק

שלא כדין. לאחר הרשעתו, נידון הנאשם 1 ל-42 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה של 12 חודשים לא לעבור עבירות נשק מסוג פשע, 6 חודשי מאסר על תנאי לא לעבור עבירות נשק מסוג עוון וקנס בסך 10,000 ₪;

הרשעה משנת 2012 בבית משפט השלום בחדרה בעבירות סמים בגינה נידון ל-15 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית; הרשעה משנת 2011 בבית משפט לנוער בחדרה בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה ממש, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, רכישת/החזקת נשק ושיבוש מהלכי משפט, בגינה נידון ל-45 ימי מאסר בפועל וענישה נלווית.

7. עוד הוגש פלט מאסרים קודמים וגיליון הרשעות קודמות של הנאשם 2 הכולל שתי הרשעות קודמות בעבירות נשק וסמים: הרשעה ראשונה משנת 2015 בבית המשפט המחוזי בחיפה בעבירה של ירי מנשק חם באזור מגורים, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו ורכישת/החזקת נשק שלא כדין בגינה נידון ל-15 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית; הרשעה שנייה משנת 2014 בבית משפט השלום בחדרה בעבירת החזקה/שימוש בסמים שלא לצריכה עצמית בגינה נידון למאסר מותנה וקנס.

8. כן הגיש ב"כ המאשימה פלט מאסרים קודמים וגיליון הרשעות קודמות של הנאשם 3 הכולל הרשעה אחת משנת 2018 בבית משפט לנוער בנצרת בעבירות של ניסיון לגניבת רכב, הפרת הוראה חוקית, ניסיון לפריצה לרכב בכוונה לגנוב (3 עבירות), ניסיון לגניבה מרכב, ניסיון להתפרצות למוגרים/תפילה לבצע עבירה, ניסיון לגניבה (2 עבירות), ניסיון להונאה בכרטיס חיוב, ניסיון לפריצה לבנין שאינו דירה וביצוע גניבה והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, בגינה נידון ל-6 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית.

9. מטעם הנאשמים 1-2 העידו עדי אופי: מטעם הנאשם 1 העיד מר סמיר מסארווה, אשר העיד כי הוא שכנו של הנאשם 1 ומכיר את משפחתו. טען כי הנאשם עזר לו בכמה הזדמנויות וכי הוא מבקש להתחשב בנאשם 1 כדי שיוכל לחזור לשגרה. כן העיד מטעם הנאשם 1 מר חסן מסרי אשר טען, כי הוא מכיר את הנאשם כאדם שאוהב לעזור, שעזר לו בכמה הזדמנויות ואף תרם חלק מהאדמה שלו כדי להרחיב כביש בשכונה.

מטעם הנאשם 2 העיד עו"ד חסן עתאמנה, אשר טען כי הנו קרוב משפחה רחוק של הנאשם 2. טען כי הוא מכיר את אביו של הנאשם 2 ודודיו שקרובים אליו מאד. טען כי לפני מעצרו של הנאשם 2 הוא התארס, החל לעבוד כעצמאי לאספקת ציוד לאירועים והחל לבנות בית. ביקש כי בית המשפט יתחשב במצבו של הנאשם 2 ויעזור לו להשתקם.

תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם 3:

10. שירות המבחן נמנע מהמלצה שיקומית בעניינו של הנאשם 3 והמליץ על הטלת ענישה מוחשית של מאסר בפועל לצד ענישה הרתעתית נוספת וזאת, בין היתר, לאור אי הבעת נזקקות טיפולית, קיומו של סיכון גבוה להישנות התנהגות עבריינית פוגענית דומה בעתיד ולאור ההערכה כי הנאשם 3 הנו בעל נגישות גבוהה למצבי סיכון כללים ולהישג נשק.
11. קצין המבחן התייחס בהרחבה לנסיבות חיו של הנאשם, צעיר כבן 19 אשר טרם מעצרו, התגורר לסירוגין בבית הוריו בכפר ריינה ובבית סביו בכפר קרע, בן למשפחה המונה 6 נפשות.
12. הנאשם 3 קיבל אחריות חלקית ומילולית למיוחס לו בכתב האישום ותיאר קשרי חברות ואף קרבה משפחתית לשותפיו לעבירות. הנאשם ציין בפני קצין המבחן התלהבות מנשק כסימבול לגבריות, כוח ויכולת, אך ללא יכולת להעמיק צרכיו שברקע לבחירותיו וקושי לבחון את נושא הנגררות אחר הסובבים אותו.
- באשר לעבירת הסמים בתיק המצורף, ציין הנאשם כי בתקופת ביצוע העבירה התנהל בילדותיות וחיפש דרך מהירה לקדם צרכיו, שיתף כי נהג לצרוך סמים, תוך שהתייחס לשימוש בסמים דאז כשימוש בעייתי בלבד ללא הכרה בהתמכרות ואף לא במצוקות שעמדו ברקע.
13. קצין המבחן התרשם מצעיר בעל קשרים שוליים ועברייניים ובעל נגישות למצבי סיכון והישג נשק. הנאשם 3 התקשה לקבל אחריות מלאה למעשיו והתקשה להתבונן באופן ביקורתי בבחירותיו ובהתנהגותו השולית.
14. במסגרת הערכת הסיכון לעבריינות והסיכוי לשיקום, התרשם קצין המבחן מבחור צעיר, מתקשה לווסת רגשות ודחפים, להפנמת גבולות חיצוניים ונעדר כישורי חיים להתמודדות אדפטיבית. צוין כי הנאשם 3 מתקשה להסתגל למסגרות שונות ולקבל סמכות המבוגרים וכן מנהל אורח חיים בעייתי, שכלל בעבר הלא רחוק אף צריכת חומרים פסיכואקטיביים וחשיפה מוגברת לקשרים חברתיים בעייתיים, במסגרתם מצא מענה לצרכיו החברתיים, בין היתר, תחושת שייכות ומסוגלות עצמית. להערכת קצין המבחן, במצבים בהם הנאשם 3 יידרש לפעול תחת מחויבות חברתית, הוא עלול לנהוג באופן בעייתי ובהיעדר שיקול דעת, גם במחיר של מעבר על החוק.
- הנאשם 3 התקשה להתייחס באופן ענייני להתנהלותו וטשטש בעייתיות כלשהי באורח חיו, כולל אי הכרה בדפוסיו ההתמכרותיים טרם מעצרו, כשניכרו קשייו להעמיק ולבחון באופן ביקורתי את בחירותיו והתנהגותו העומדת ברקע לקשייו ולהסתבכותו בעבירות בהן הורשע.
15. קצין המבחן התרשם כי הנאשם 3 מתקשה להביע רגשות ומחשבות, והוא עסוק ונתון במצוקה סביב אובדן החופש והחירות, ובמקביל אינו פנוי רגשית לבחינת נזקקות טיפולית ועל כן שלל כל צורך טיפולי כיום. להערכת קצין המבחן הנאשם 3 אינו בשל ופנוי רגשית בשלב זה בחייו להשתלבות בהליך טיפולי כלשהו, היות ואינו חש מצוקה אקוטית שתחבר אותו לצורך בטיפול. לאור כל האמור, ולאור העובדה כי

סנקציות עונשיות מהעבר לא היה בהם כדי להרתיע את הנאשם 3, או לפתח מודעות ותובנה או כוחות מספקים על מנת להיעזר בגורמי טיפול ולנצל את ההזדמנות השיקומית שניתנה לו, העריך קצין המבחן כי קיים סיכון גבוה להישנות עוברת חוק ופוגענית דומה, ברמת מסוכנות גבוהה.

תמצית טענות הצדדים:

16. בטיעוני המאשימה לעונש שהוגשו בכתב ובטיעוניה בפניי, פירטה המאשימה את עובדות כתב האישום המתוקן. נטען כי הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה הם שמירה על חיי אדם, גופו ובטחונו, ותחושת הביטחון של האזרח, בשלמות גופו וקניינו. נטען כי עבירות הנשק הן עבירות חמורות אשר יוצרות פוטנציאל להסלמה עבריינית ויוצרות סיכון ממשי לשלום הציבור וביטחונו.

בהתייחסו לנסיבות ביצוע העבירה נטען כי שרשרת האירועים העולה מכתב האישום המתוקן מעידה על תכנון, היררכיה וחלוקת תפקידים על-ידי הנאשמים, שעה שהנאשם 1 מנחה את יתר הנאשמים כיצד לפעול ואלו מציינים להנחיותיו. נטען כי אמנם לא נגרם נזק לאדם, אולם יש לתת את הדעת לסיכון הנשקף משימוש בנשק חם, אקדח הנמצא בסמוך לבית מגורים סמוך למקום הימצאותם של אזרחים. נטען כי הנאשמים בגירים ואין ספק בדבר יכולתם להבין את מעשיהם ולא היה כל גורם שפגם ביכולתם להימנע מהמעשה.

17. ב"כ המאשימה הפנה להנחיית פרקליט המדינה ביחס למדיניות הענישה בעבירות נשק וכן הפנה לתיקון מס' 140 לחוק העונשין, אשר אף שאינו חל בענייננו, אך יש להשית על הנאשמים עונש "ברוחו" של התיקון ועל כן עתר למתחם ענישה ההולם את העבירות לפי נסיבותיהן:

- ביחס לנאשמים 1-2 עתר ב"כ המאשימה למתחם ענישה הנע בין 18-36 חודשי מאסר לצד ענישה נלווית לגבי האישום הראשון. באשר לאישום השני שיוחס לנאשם 1 עתרה המאשימה למתחם ענישה הולם אשר נע בין 5-9 חודשי מאסר לצד ענישה נלווית.

- לגבי לנאשם 3, עתר ב"כ המאשימה למתחם ענישה באשר לעבירת נשיאת הנשק אשר נע בין 24-48 חודשי מאסר, ובאשר לתיק המצורף ביקש להרשיעו בביצוע העבירות ולהשית עליו מספר חודשי מאסר, קנס ופסילת רישיון הנהיגה.

18. ב"כ המאשימה עתר להפעלת עונש המאסר המותנה בן 12 החודשים שהושת על הנאשם 1 בתיק קדום, כולו במצטבר לעונש שיושת על הנאשם בתיק דנן וביקש להשית עליו לאור עברו הפלילי וביצוע העבירה בתקופת היותו אסיר ברישיון, עונש ברף העליון של המתחמים, ואי ניכוי תקופת המצער מתקופת המאסר בין התאריכים 23.06.2021 עד 31.03.2022.

ביחס לנאשם 2-3 ביקש להשית עליה עונש ברף האמצעי של המתחם.

19. מנגד, ב"כ הנאשם 1 ביקשה להסתפק בימי מעצרו של הנאשם תוך הפעלת המאסר המותנה בחופף לתקופת המעצר. נטען כי הנאשם 1 לא נגע ולא החזיק בנשק והיה "בתחתית המעורבות" ברמה העובדתית בתיק זה, ועל כן יש להשית עליו עונש רף הנמוך ביותר. נטען כי מידת הפגיעה בערך החברתי המוגן במקרה דנן הנה נמוכה ביותר, כאשר העבירה בוצעה ללא תכנון מוקדם, מדובר באירוע ספונטני אליו נקלע הנאשם, כאשר לאחר שעוכב אביו על-ידי המשטרה, ביקש הנאשם להגן על אמו אשר נותרה לבד בבית ועל כן ביקש מהנאשם 2 להצטייד בנשק. נטען כי מטרת האחזקה לא היתה למטרה פלילית או ביטחונית, אלא למטרת הגנה. נטען כי לא נעשה שימוש בנשק, הוא נתפס כשהוא לא טעון והאחזקה היתה בתוך המגורים ולא ברחוב.

20. נטען כי אמנם הנאשם 1 ביצע את המיוחס לו בכתב האישום בהיותו אסיר משוחרר ברישיון, אולם יש לקחת בחשבון שהיה לנאשם 1 קשר מצוין עם רשות שיקום האסיר ועל כן לא הופקע כל הרישיון אלא מחציתו, דבר המעיד על ההליך השיקומי שעבר הנאשם 1.

נטען כי הנאשם הודה, הביע חרטה וחסך זמן שיפוטי יקר, במהלך תקופת המעצר הוא התארגן כנאשם תקופת מעצרו גרמה לו לטלטלה רגשית, כשהוא עצור כבר 18 חודשים בתנאי מעצר שהם קשים הרבה יותר ממאסר. מדובר בנאשם בן 30, סיים 11 שנות לימוד, עובד בעבודות אינסטלציה ושיפוצים ועוזר לפרנסת המשפחה.

21. ב"כ הנאשמים 2-3 טען כי מי שהחזיק בנשק הוא נאשם 3, כאשר מדובר בנשק לא טעון וכי הנשיאה והאחזקה בנשק היתה רגעית, בתוך הבית ולא ליד הציבור הרחב.

נטען כי הנאשם 2 לא החזיק בנשק בפועל והאשמה בעניינו היא מכוח ידיעתו ובקשתו של נאשם 1, ועל כן נטען למתחם עונש הולם אשר נע בין 6-12 חודשי מאסר בפועל. באשר לנאשם 3 נטען למתחם עונש הולם אשר נע בין 10-28 חודשי מאסר וביקש להשית על הנאשם עונש ברף התחתון ולהסתפק בימי מעצרו.

נטען כי שני הנאשמים מרצים ימי מעצר לתקופה של 17 חודשים.

ביחס לנאשם 3 ולתיק המצורף נטען כי החזקת הסמים היתה לצריכה עצמית כאשר רמת הענישה היא לכל היותר מאסר מותנה.

22. אציין כי במסגרת הדיון שהתקיים בפניי הסכימו הצדדים כי ימי מעצרו של הנאשם 1 מיום 23.06.2021 ועד ליום 31.03.2022 לא ינוכו מימי המאסר.

דברי הנאשמים:

23. בדבריו לבית המשפט טען הנאשם 1, כי הנו מביע צער על מה ביצע העבירה ומתחרט על מה שעשה.

אף הנאשמים 2-3 הביעו צער על ביצוע העבירה וטענו כי לא יחזרו שוב על מעשיהם.

דין והכרעה:

24. בטרם אפנה למלאכת גזירת עונשם של הנאשמים ומאחר והנאשם 3 לא הורשע בביצוע העבירה בתיק המצורף, מצאתי בנסיבות העניין להורות על הרשעתו בביצוע העבירה של החזקה/שימוש בסם לצריכה עצמית לפי סעיף 7(א) + 7(ג) סיפא לפקודת הסמים המסוכנים.

כידוע, הימנעות מהרשעת נאשם שנקבע כי ביצע את העבירה, היא תוצאה חריגה השמורה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן, כאשר נקבעו בפסיקה שני תנאים מצטברים שבהתקיימותן ניתן להימנע מהרשעת נאשם: הראשון, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, והשני, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים (רע"פ 5100/14 מסארווה נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (28.07.2014); ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997)).

25. בענייננו, לא מתקיימים התנאים הנ"ל ועל כן אין מקום להימנע מהרשעת הנאשם 3. ב"כ הנאשם 3 לא טען כי הרשעתו בביצוע העבירה עלולה לפגוע פגיעה חמורה בשיקומו, שכן אף שירות המבחן נמנע מהמלצה שיקומית בעניינו של הנאשם 3. יצוין כי אמנם מדובר בנאשם שביצע את העבירה בהיותו קטין, אך אף על פי כן, בנסיבות המקרה כאשר עסקין בנאשם בעל הרשעות קודמות, איני מוצא כי צפוי לנאשם נזק משמעותי שיש בו כדי להטות את הכף ולהורות על אי הרשעתו. בעניין זה נקבע זה מכבר כי **"אין מקום להניח כי על הרשעה של קטין צפויה לפגוע, מניה וביה, באופן מהותי באפשרותו להשתקם, ולפיכך גם לגבי קטין, לא מתייתרת הדרישה להראות כי צפוי לנאשם נזק קונקרטי. זאת, חרף מעמדם של שיקולי השיקום, אשר זוכים למשקל מיוחד במסגרת שיקולי הענישה של קטינים"** (רע"פ 2180/14 שמואלי נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (24.04.2014); רע"פ 2136/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (29.03.2015)).

26. מכאן, אפנה לגזירת עונשם של הנאשמים. כידוע, העיקרון המנחה בענישה בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין הוא עקרון ההלימה, דהיינו, **"קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו"** (סעיף 40ב לחוק העונשין). בהתאם לאמור, תיקון 113 מתווה שלושה שלבים לקביעת עונשו של נאשם: בשלב הראשון, יש לקבוע את מתחם העונש ההולם לכל עבירה ולאור נסיבות ביצועה. כאשר יצוין כי ככל והנאשם הורשע במספר עבירות על בית המשפט לבחון האם מדובר בעבירות המהוות אירוע אחד, או מספר אירועים ובהתאם לקבוע מתחם ענישה הולם לכל אירוע בנפרד; בשלב השני, יש לבחון אם יש מקום לחרוג מן המתחם עקב שיקולי שיקום, או שלום הציבור הנוגעים לנאשם; בשלב השלישי, אם נמצא שאין מקום לחרוג מהמתחם כאמור, יגזור בית המשפט את עונשו של הנאשם בתוך המתחם, תוך בחינת נסיבותיו האישיות

שאינן קשורות לביצוע העבירה (ע"פ 5214/13 סירחאן נ' מדינת ישראל (30.12.2013)).

27. הנאשם 1 הורשע בשני אישומים נפרדים, אשר אינם קשורים זה בזה ונפרדים מבחינת זמן ומיקום (האישום השני קדם לראשון), על כן לא מתקיים ביניהם מבחן הקשר ההדוק ולכן ייקבע מתחם עונש נפרד לכל אישום. כך גם באשר לנאשם 3 אשר צירף תיק נוסף שאינו קשור לכתב האישום מושא תיק דנן ועל כן ייקבע מתחם עונש הולם לתיק המצורף בנפרד.

28. סעיף 40 לחוק העונשין קובע, כי בקביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה, על בית המשפט להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

29. **הערכים החברתיים המוגנים** שנפגעו כתוצאה מביצוע עבירות הנשק, הנם שמירה על חיי אדם ועל שלמות גופו, שמירה על סדרי חיים תקינים ושלווים שאינם מופרעים על-ידי איש האוחז באקדח, וכן שמירה על שלטון החוק וביטחון הציבור (ע"פ 147/21 מדינת ישראל נ' ביטון (14.02.2021)). לא נכביר מילים לגבי התופעה שפשתה במחוזותינו הנוגעת לעבירות נשק. כבר נקבע כי עבירות נשק לסוגיהן היו זה מכבר ל"מכת מדינה" והן מגלמות בתוכן סיכון ממשי ופוטנציאל הרסני, המגיע כדי פגיעה בביטחון האישי הבסיסי והיומיומי של כלל האזרחים. אזרחים, לעיתים עוברי אורח, מוצאים מותם בשל שימוש בנשק בלתי חוקי. ניסיון החיים מלמד, כי לרוב נעשה שימוש בנשק למטרות פליליות אשר גרמו לא אחת לפגיעה בחפים מפשע ולאובדן חיי אדם (ע"פ 761/07 מדינת ישראל נ' אדרי (22.02.2007); ע"פ 3169/21 מדינת ישראל נ' אנבאריה, פסקה 6 (21.06.2021)). זמינותם של כלי הנשק, מערערים את הסדר הציבורי ופוגעים בתחושת הביטחון האישי של אזרחי המדינה (ע"פ 5833/07 ח'ורי נ' מדינת ישראל (18.11.2007)), ולדאבון הלב, סכסוכים רבים בין מחזיקי נשק, אף סכסוכים של מה בכך מתדרדרים במהרה כדי ירי מנשק חם. בית המשפט העליון חזר לא אחת על הסכנה הרבה הטמונה בעבירות נשק, בעיקר בשל כך שהם "מקימות פוטנציאל להסלמה עבריינית ויוצרות סיכון ממשי וחמור לשלום הציבור וביטחוננו" (ע"פ 6989/13 פרח נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (25.02.2014)).

יפים לעניין זה הדברים שנקבעו בע"פ 5807/20 שיבלי נ' מדינת ישראל (30.12.2020):

"עבירות הנשק - חמורות מנשוא; אחריתן - מי ישורנה. ברגיל, כך נקבע לא אחת, גם אם היתה זו פעם ראשונה לנאשם שמעיד בעבירות הקשורות בנשק, לא נחמול ולא נכסה עליו; נשלחו למאסר מאחורי סורג ובריא ... עבירות הנשק, הריהן מכת מדינה. אזרחים רבים מקפחים את חיהם מידי שנה בעטיין, ותחושת הביטחון הכללית של הציבור - נפגעת. מערכת המשפט, נדרשת גם היא ליתן את חלקה במלחמת החורמה שמנהלת מדינת ישראל נגד מבצעי העבירות הללו, ולפיכך מדיניות הענישה מצויה במגמת החמרה...".

וכן ראו: ע"פ 5330/20 ענבתאוי נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (22.11.2020); ע"פ 1695/22 מדינת

ישראל נ' גנאים, פסקה 11 (29.03.2022); ע"פ 2251/21 אבו עראר נ' מדינת ישראל, פסקה 25 (15.12.2021) וההפניות שם (להלן: "עניין אבו עראר").

30. אציין כי לא בכדי תוקן חוק העונשין (תיקון מס' 140 - הוראת שעה), התשפ"ב-2021, אשר עיגן באופן חריג עונש מינימום לעבירות נשק, בקביעתו כי העונש שיושת על נאשם שהורשע בעבירת נשק, לא יפחת מרבע העונש המרבי שנקבע לאותה עבירה, אלא אם כן החליט בית המשפט, מטעמים מיוחדים שיירשמו, להקל בעונשו (שם בעניין גנאים ואבו עראר; ע"פ 4456/21 מדינת ישראל נ' אבו עסבה, פסקה 15 (23.01.2022)). אמנם, תיקון 140 אינו חל מטבע הדברים על ענייננו, בהינתן שהמעשים נושא כתב האישום בוצעו עובר לתיקון, אולם קביעת המחוקק משקפת את הצורך בלמגר תופעה זו. **"מצויים אנו לעת הזאת במצב חירום של ממש בעניין עבירות נשק, ולא בכדי נתקבל עתה תיקון לחוק העונשין(חוק העונשין (תיקון מס' 140 - הוראת שעה), התשפ"ב-2021) - שלא חל בענייננו - הקובע עונשי מינימום לעבירות נשק. הדברים האמורים מקבלים משנה תוקף במקרה זה בו כאמור הייתה כוונת מכוון לפגוע במתלונן ולפצעו. קשה להלום, זולת עבירת המתה על כל גווניה, עבירת אלימות קשה יותר"** (עניין אבו עראר, פסקה 25).

31. הערך החברתי המוגן שנפגע מביצוע עבירת הפרת הוראה חוקית שיוחסה לנאשם 1 הוא שמירה על שלטון החוק וכיבוד החלטות שיפוטיות.

ובאשר לערך החברתי המוגן העומד בבסיס עבירת הסמים שיוחסה לנאשם 3 הוא ביטחון ובריאות הציבור. בתי המשפט הדגישו לא אחת, את הנזקים הנגרמים בעקבות עבירות הסמים, ואת ההשלכות הקשות שיש לשימוש בסם על גופו ונפשו של המשתמש.

32. מידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים במקרה שלפנינו הנה בינונית והיא נגזרת מנסיבות ביצוע העבירה. הנאשמים בצוואת חדא, כל אחד לפי חלקו, ביצעו עבירת נשק (אקדח מסוג FN, מחסנית תואמת ותחמושת). כאשר הנאשם מס' 1 ניסה להחזיק את הנשק ונתן הוראות לגביו, הנאשם מס' 2 החזיק בנשק ואילו הנאשם מס' 3 נשא והוביל את הנשק לבקשת שני הנאשמים האחרים. על-פי המתואר בכתב האישום, הנאשם 1 ביקש מהנאשם 2 למסור לנאשם 3 כי עליו להצטייד באקדח, במחסנית ובתחמושת. הנאשם 3 פעל כאמור, נשא והחזיק בנשק בעודו שוהה במתחם המגורים של משפחת הנאשם 1. לאחר מכן, הגיעו הנאשמים 1 ו-2 למתחם, על מנת שיחזיק הנאשם 1 בנשק במחסנית ובתחמושת, אך לאור הגעת המשטרה למתחם לא עלה בידיו של הנאשם 1 להחזיק בנשק.

יצוין כי הנאשם 1 הגיע למתחם בכפר קרע בניגוד להחלטת בית המשפט השלום בעכו מיום 30.09.2020 אשר הורתה לו להיות במעצר בבית מלא בקיסריה, ובכך הפר הוראה חוקית שהושתה עליו. עוד יצוין כי בנוסף לאמור, בשני מועדים נוספים, ביום 23.10.2020 וביום 26.10.2020 הגיע הנאשם לביתו בכפר קרע בניגוד להחלטת בית המשפט ותוך שהוא מפר הוראה חוקית שהושתה עליו.

33. חלקם של הנאשמים בביצוע העבירה אינו זהה, אך כל אחד השתתף בחלק משמעותי בביצוע המתואר

בכתב האישום. הנאשם 1 הוא זה שהורה לנאשם 3 להחזיק בנשק, כאשר נראה שחלקו של הנאשם 2 בביצוע העבירה היה מזערי יחסית, באשר תפקידו היה להודיע לנאשם 3 כי עליו להצטייד בנשק.

34. פוטנציאל הנזק שצפוי היה להיגרם בעבירות נשק בכלל הוא רב וכולל פגיעה בגוף ובנפש, כפי שנקבע לא אחת בהלכה הפסוקה; החשש הוא כי נשק המוחזק שלא כדין ישמש לפעילות עבריינית, העלולה להביא לפגיעה ואף לקיפוח חייהם של אזרחים תמימים. יחד עם זאת, יש לתת את הדעת שלא נעשה שימוש בנשק ולא נגרם נזק מוחשי, כאשר הנשק נתפס על-ידי המשטרה.

35. באשר לסיבה שהביאה את הנאשמים לבצע את העבירה, נטען על-ידי ב"כ של הנאשם 1 כי הסיבה שבגינה ביקש הנאשם 1 מהנאשם 3 להצטייד בנשק, היא העובדה שאביו עוכב על-ידי המשטרה לחקירה ועל כן נשארה אמו לבדה בבית ומכאן ביקש הנאשם 1 להגן עליה. איני סבור כי מדובר בסיבה שיש בה כדי להפחית מחומרת מעשיהם של הנאשמים, עת החליטו לקחת את החוק לידיים והחזיקו בנשק ללא רשות על-פי הדין.

36. באשר **למדיניות הענישה הנהוגה** בעבירות נשק, נראה כי לאחרונה ניכרת בפסיקה מגמת החמרה בעונשי המאסר הנגזרים על נאשמים בעבירת הנ"ל, כך כפי שנקבע על-ידי בית המשפט העליון בע"פ 2482/22 **מדינת ישראל נ' קדורה**, פסקה 6 (14.04.2022) (להלן: **"עניין קדורה"**):

"בשורה ארוכה של פסקי דין עמד בית משפט זה על החומרה הרבה הטמונה בעבירות נשק, עבירות שהפכו ל'מכת מדינה' ומגלמות סכנה ממשית לשלום הציבור ולביטחונו. בהתאם, ניכרת במהלך השנים מגמה של החמרה בענישה לצורך מיגור עבירות אלו, תוך מתן משקל לשיקולי הרתעה....'על כן, המאבק בתופעות האלימות החמורות בחברה הישראלית בהן נעשה שימוש בנשק מחייב, מעבר למאמץ 'לשים יד' על כלי הנשק הבלתי חוקיים הרבים שבידי הציבור, גם ענישה מחמירה ומרתיעה בעבירות נשק, לרבות על עצם החזקה או רכישה שלא כדין של נשק [...] ביעור תופעת החזקת כלי נשק בלתי חוקיים הוא אפוא אינטרס ציבורי מהמעלה הראשונה ותנאי הכרחי למאבק בתופעות הפשיעה האלימה לסוגיה הרווחות במקומותינו, בבחינת 'ייבוש הביצה' המשמשת ערש לגידולן של תופעות אלה. מהלך כזה מחייב הירתמות גם של בתי המשפט, על ידי ענישה מחמירה ומרתיעה לעבירות נשק בלתי חוקי באשר הן, וכל שכן מקום שנעשה בנשק כזה שימוש בביצוע עבירות אלימות לסוגיה'... עניינו ב'מכת מדינה' שהצורך להילחם בה על מנת להגן על הציבור, מצריך מענה הולם והטלת עונשי מאסר משמעותיים... ידע כל מי שמחזיק בנשק בלתי חוקי כי צפוי הוא להיענש בחומרה, בבחינת 'אם מחזיקים - למאסר נשלחים'."

וכן ראו פסק דינו של בית המשפט העליון שניתן לפני יומיים בע"פ 309/22 **מדינת ישראל נ' ביאדסה**
עמוד 10

(10.05.2022), בגדרו עמד בית המשפט העליון על חומרת עבירות הנשק ועל הצורך בהטלת ענישה מרתיעה ומחמירה בעבירות אשר הפכו למכת מדינה רחבת היקף. באותו פסק דין, החמיר בית המשפט העליון בעונש המאסר בן 19 החודשים שהושת על הנאשם שהורשע בעבירות החזקה, נשיאה והובלת נשק לפי סעיפים 144(א) רישא וסיפא, 144(ב) רישא וסיפא וסעיף 29 לחוק העונשין, והעמיד את עונשו על 30 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית.

37. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה, כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים במנעד רחב כפי שיפורט להלן:

א. בעניין קדורה הנ"ל, הוחמר עונשו של נאשם שהורשע בביצוע עבירה של החזקת נשק בצוותא עם אחר לפי סעיף 144(א) רישא וסיפא, מסוג אקדח גלוק ורימון הלם סינור, בצוותא עם אחר והושת עליו 18 חודשי מאסר בפועל, תחת 10 חודשי מאסר בפועל שגזר עליו בית המשפט המחוזי.

ב. בע"פ 6047/20 **רוש נ' מדינת ישראל** (18.11.2020) - בית המשפט העליון קיבל את ערעורו של נאשם שהורשע על-פי הודאתו בעבירה של נשיאה והובלה של נשק ללא רשות לפי סעיף 144(ב) רישא וסיפא לחוק העונשין. הנאשם רכב על אופנוע כשהוא נושא אקדח חצי אוטומטי מסוג ברטה עם כדור אחד ומשתיק קול. הצדדים ביקשו במסגרת הסדר טיעון להשית על הנאשם עונש של 24 חודשי מאסר בפועל והפעלת מאסר מותנה חלקו במצטבר כך שירצה הנאשם 30 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי דחה את הסדר הטיעון, קבע מתחם עונש הולם אשר נע בין 2 עד 4.5 שנות מאסר בפועל, והשית על הנאשם 30 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון הקל בעונשו של הנאשם, בהסכמת הצדדים והטיל עליו 24 חודשי מאסר בפועל, בנוסף להפעלת המאסר המותנה (30 חודשי מאסר בפועל בסך הכל).

ג. בע"פ 579/21 **אעמר נ' מדינת ישראל** (03.11.2021) - הנאשם הורשע בעבירה של נשיאה, הובלה של נשק, אביזרים לנשק ותחמושת, והחזקת סם מסוכן שלא כדין שלא לצריכה עצמית. הנאשם, בסיועו של אחר, החזיק בנשק מסוג FM ובתוכו מחסנית טעונה ב-14 כדורים, וכן החזיק ב-86 כדורים תואמים לאקדח ארזים בשקית, מחסנית נוספת טעונה ב-12 כדורים תואמים ו-14 כדורים נוספים שנשא על גופו. כן החזיק הנאשם בתחתוניו סם מסוכן מסוג קוקאין במשקל 0.7907 ג' שלא לצריכה עצמית. נקבע מתחם אשר נע בין שנתיים עד ארבע שנות מאסר, והושת על הנאשם צעיר בן 28 בעל הרשעה קודמת בעבירות נשק, 3 שנות מאסר בפועל. בית המשפט העליון הקל עם הנאשם, מטעמי אחידות ענישה, והעמיד את עונשו על 31 חודשי מאסר בפועל.

ד. בע"פ 2141/21 **חניני נ' מדינת ישראל** (27.05.2021) - נדחה ערעורו של נאשם שהורשע על-פי הודאתו בעבירה של החזקת נשק ותחמושת לפי סעיף 144(א), בכך שהצטייד באקדח אוויר אשר בוצעו בו שינויים המאפשרים ירי של תחמושת בקליבר 7.65 מ"מ ובכוחו להמית

אדם. הנאשם נידון ל-20 חודשי מאסר בפועל.

ה. בע"פ 147/21 **מדינת ישראל נ' ביטון** (14.02.2021) - בית המשפט העליון החמיר בעונשו של נאשם שהורשע על-פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של רכישת החזקת נשק בניגוד לסעיף 144(א) רישא וסיפא לחוק, בצירוף סעיף 29 לחוק. הנאשם ביקש לרכוש אקדח, תחמושת לאקדח וכן לבנות חבלה ונפץ מאדם אשר נעצר בדרכו עם כל אלה אליו. לנאשם היה עבר פלילי הכולל הרשעות בעבירות אלימות חמורה ונסיבות חיו אינן פשוטות. בית המשפט העליון קבע כי יש להעמיד את עונשו של הנאשם ל-3 שנות מאסר בפועל (חלף העונש שקבע בית המשפט המחוזי - 18 חודשי מאסר).

ו. בע"פ 2564/19 **מדינת ישראל נ' מזכר** (18.07.2019) - נדחה ערעורו של נאשם שהורשע על-פי הודאתו בעבירה של נשיאת נשק לפי סעיף 144(ב) לחוק. הנאשם רכש אקדח גנוב מתוצרת "גלוק", קליבר 9 מ"מ, יחד עם מחסנית תואמת, בתמורה כספית. נקבע מתחם עונש הולם אשר נע בין 12-40 חודשי מאסר, והושת על הנאשם, ללא עבר פלילי, 16 חודשי מאסר בפועל.

ז. בע"פ 5765/20 **אבו בכר נ' מדינת ישראל** (22.03.2021) - נדחה ערעורם של שני נאשמים שהורשעו בביצוע עבירות של הובלה ונשיאת נשק לפי סעיפים 144(א) ו-144(ב) לחוק העונשין ובעבירה של שיבוש מהלכי משפט, בכך שהם נשאו והובילו עמם שני אקדחים מסוג FN ומסוג יריחו עם מחסנית מלאה. שני הנאשמים נעדרו עבר פלילי, נידונו ל-18 חודשי מאסר בפועל.

ח. בע"פ 4215/18 **ח'טיב נ' מדינת ישראל** (08.07.2018) - נדחה ערעורו של נאשם שהורשע על-פי הודאתו בעבירה של נשיאת נשק ותחמושת לפי סעיף 144(ב) לחוק, בכך ששהה בסמטה סמוכה לחצר ביתו, כשהוא נושא על גופו אקדח טעון בארבעה כדורים. הנאשם צירף עוד שני תיקים של החזקת סמים לצריכה עצמית. נקבע מתחם עונש הולם אשר נע בין 15 ל-36 חודשי מאסר בפועל והושת על הנאשם, צעיר שלחובתו הרשעה קודמת אחד, 15 חודשי מאסר בפועל.

ראו גם:

- ע"פ 7177/20 **כנעאן נ' מדינת ישראל** (27.01.2021).
- ת"פ (מחוזי חי') 68389-07-20 **מדינת ישראל נ' ח'אלדי** (23.02.2021).
- ת"פ (מחוזי ב"ש) 43009-08-20 **מדינת ישראל נ' אבו גאמע** (21.11.2021).

38. בשים לב לעונש שנקבע בצידן של העבירות, בהתחשב בערכים שנפגעו מביצוע העבירות, מידת הפגיעה בהם, נסיבות ביצוע העבירות ומדיניות הענישה הנהוגה כמפורט לעיל, יש לאמץ מתחם ענישה התואם את דרגת החומרה של מעשיהם של הנאשמים:

- לגבי הנאשם מס' 1 מתחם העונש ההולם בגין עבירת הנשק בנסיבות העניין נע בין 14 חודשי מאסר בפועל עד 36 חודשי מאסר בפועל, לצד רכיבי ענישה של מאסר מותנה וקנס. מתחם העונש ההולם בגין מעשיו של הנאשם 1 המתוארים באישום השני (עבירת הפרת הוראה חוקית), נע בין מאסר מותנה עד מספר חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית.
- באשר לנאשם 2 מתחם עונש הולם אשר נע בין 14 חודשי מאסר בפועל עד 36 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה של מאסר מותנה וקנס.
- מתחם העונש ההולם למעשיו של הנאשם 3, נע בין 18 חודשי מאסר בפועל עד 42 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית. ובאשר לתיק המצורף בעניין העבירה של החזקת סמים לצריכה עצמית, בשים לב כי בעת ביצוע העבירה הנאשם 3 היה קטין, יש לקבוע מתחם אשר נע בנסיבות העניין בין מאסר מותנה עד מספר חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית.

העונש המתאים לנאשמים:

39. בקביעת העונש המתאים לכל נאשם, בגדרי המתחם או בסטייה ממנו, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה ובכלל זה בנסיבותיו של כל נאשם ובסיכויי שיוקמו. מאחר ועל-פי טיעוני הצדדים לא עולה שאלת שיקומם של הנאשמים על הפרק, ומאחר ולא קיימים שיקולים אשר מצדיקים חריגה מהמתחם לחומרה או לקולה, אקבע עונשם של הנאשמים בתוך המתחם שנקבע.
40. שלושת הנאשמים הודו בעובדות כתב האישום המתוקן וחסכו זמן שיפוטי יקר. הנאשמים הביעו חרטה וצער על ביצוע העבירה, על אף שכפי עולה מתסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם 3, הוא קיבל אחריות חלקית ומילולית בלבד למיוחס לו בכתב האישום.
41. בהתייחס לנסיבותיהם האישיות של כל אחד מהנאשמים, הנאשם 1 צעיר כבן 29 על-פי טיעוני ב"כ לאחרונה התארס ותנאי המעצר שהיה שרוי בהם גרמו לו לטלטלה רגשית. לטענתו, טרם מעצרו הנאשם עבד בעבודה מסודרת ועזר לפרנסת משפחתו כל חיו, עבד בקהילה ועזר לזולת.
- לחובתו של הנאשם 1, שלוש הרשעות קודמות בעבירות נשק, סמים, רכוש ואלימות, בגין ריצה מאסר ממושך בפועל, כאשר ביצע את העבירה נשוא תיק דנן, בהיותו אסיר ברישיון.
- לחובתו של הנאשם 1 עונש מאסר מותנה בר הפעלה, שכן בגזר הדין שניתן בת"פ (מחוזי ב"ש) 13515-07-17 נדון הנאשם ל-42 חודשי מאסר בפועל בגין ביצוע עבירות של סיוע לרכישת והחזקת נשק שלא כדין, סיוע לנשיאת/להובלת נשק שלא כדין, סיוע לסחר בנשק שלא כדין, רכישת והחזקת

נשק וקבלת נכסים שהושגו פשע. במסגרת גזר הדין שניתן ביום 19.12.2018, הושת על הנאשם 1, בין היתר, 12 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירות נשק מסוג פשע.

כידוע, ברירת המחדל היא שעונש מאסר מותנה יופעל במצטבר (ע"פ 3498/18 זרבאילוב נ' מדינת ישראל, פסקה 19(15.09.2020); ע"פ 2471/21 מדינת ישראל נ' אבו ערישה, פסקה 12(16.01.2022); סעיף 58 לחוק העונשין). על כן משלא נטענו טעמים המצדיקים סטייה מהכלל ובשים לב לעברו הפלילי של הנאשם 1, הריני מורה על הפעלת עונש זה כולו במצטבר לעונש שיושת על הנאשם 1 בתיק דנן.

42. הנאשם 2 צעיר כבן 32, לחובתו שתי הרשעות קודמות בעבירות נשק, סמים והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, בגין ריצה 15 חודשי מאסר בפועל.

43. הנאשם 3 צעיר כבן 19 לחובתו הרשעה אחת בבית משפט לנוער בעבירות רכוש בגינה ריצה 6 חודשי מאסר בפועל. תסקיר שירות המבחן בעניינו לא בא בהמלצה טיפולית וזאת לאור אי שיתוף פעולה עם שירות המבחן לנוער בעבר, אי הבעת נזקקות טיפולית ולאור הערכת שירות המבחן לקיומו של סיכון גבוה להישנות התנהגות עבריינית פוגענית דומה ואף כללית בעתיד, וכן לאור ההערכה כי הנאשם 3 הנו בעל נגישות גבוהה למצבי סיכון כלליים ולהישג נשק.

44. באיזון הראוי בין השיקולים, בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה ובאיזון בין נסיבותיהם של הנאשמים, ובשים לב לכך כי עסקינן בעבירות נשק גובר כאמור האינטרס הציבורי על פני עניינו של כל נאשם, סבורני כי יש לגזור על כל אחד מהנאשמים עונש מאסר בפועל ברף האמצעי של המתחם, לצד עונש של מאסר מותנה וקנס.

45. הנני גוזר על הנאשם 1 בגין שני האישומים, עונש כולל בהתאם להוראות סעיף 40(ב) לחוק העונשין, כמפורט להלן:

א. 22 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו מיום 29.10.2020. כאשר התקופה שבין 23.06.2021 עד ליום 31.03.2022, לא תנוכה מימי מאסרו של הנאשם 1.

ב. הפעלת עונש המאסר על תנאי בן 12 חודשים אשר ניתן בת"פ 13515-07-17 וזאת במצטבר לעונש המאסר שהוטל בתיק זה, כך שסך הכל יישא הנאשם 1 בעונש מאסר בפועל למשך 34 חודשים, מיום מעצרו בכפוף לאמור בסעיף א'.

ג. 12 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור תוך תקופה של 3 שנים מיום

שחרורו, כל עבירת נשק מסוג פשע וירשע בגינה.

ד. קנס כספי בסך 2,000 ₪ או 20 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם בחמישה תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 01.04.2023 ובכל ה-15 בחודש שלאחריו.

במידה ולא יעמוד הנאשם בחלק מהתשלומים, תעמוד יתרת הקנס לפירעון מיד.

על הנאשם 2 הנני גוזר את העונשים הבאים:

א. 20 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו מיום 28.10.2020.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו, כל עבירת נשק מסוג פשע וירשע בגינה.

ג. קנס כספי בסך 2,000 ₪ או 20 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם בחמישה תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 01.10.2022 ובכל ה-15 בחודש שלאחריו.

במידה ולא יעמוד הנאשם בחלק מהתשלומים, תעמוד יתרת הקנס לפירעון מיד.

על הנאשם 3 הנני גוזר עונש כולל בגין האישום בתיק דנן ובתיק המצורף, כמפורט להלן:

א. 24 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו מיום 28.10.2020.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו, כל עבירת נשק מסוג פשע וירשע בגינה.

ג. 6 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שהנאשם 3 לא יעבור תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו, עבירת סמים מסוג עוון.

ד. אני פוסל את הנאשם 3 מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים וזאת החל מיום שחרורו מהמאסר. הנאשם יפקיד את רישיון הנהיגה שלו במזכירות בית המשפט.

ה. בהתחשב בגילו ובנסיבותיו של הנאשם 3 לא מצאתי מקום להטיל עליו קנס כספי.

ו. מוצגי הסמים שנתפסו יושמדו על-ידי משטרת ישראל.

46. אני מורה על חילוט הנשק והתחמושת שנתפסו, זאת בחלוף 45 ימים מהיום או לאחר שפסק הדין יהפוך לחלוט, לפי המאוחר מביניהם.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, י"א אייר תשפ"ב, 12 מאי 2022, בהעדר הצדדים.